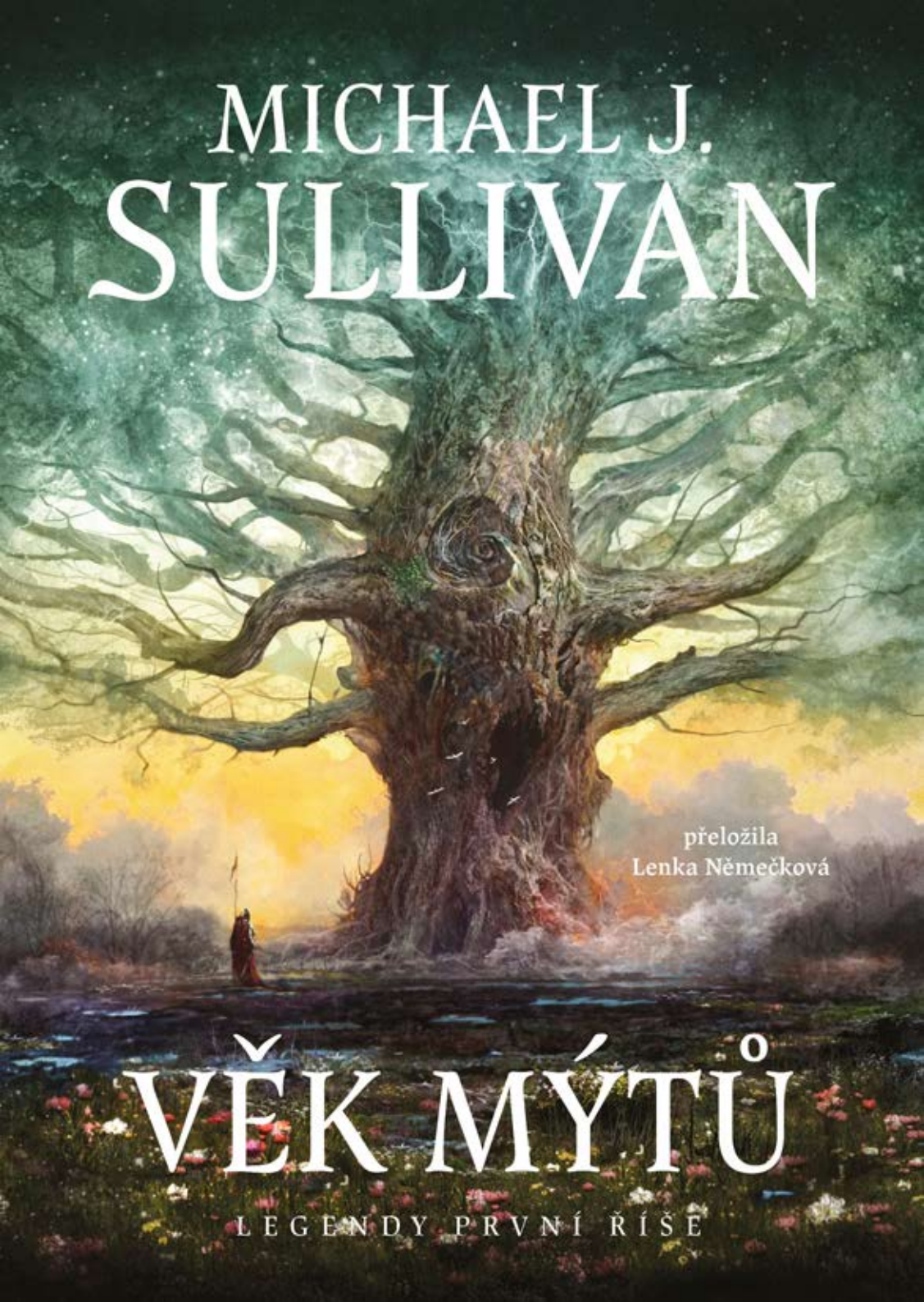

MICHAEL J.
SULLIVAN
přeložila
Lenka Němečková
VĚK MÝTŮ
LEGENDY PRVNÍ ŘÍŠE

V Ě K M Ý T Ů

MICHAEL J.

SULLIVAN

VĚK MÝTŮ

LEGENDY PRVNÍ ŘÍŠE

KNIHA PRVNÍ

PŘELOŽILA
LENKA NĚMEČKOVÁ

FOBOS

Copyright © 2016 by Michael J. Sullivan

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Němečková, 2026
Cover © Dominik Broniek, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8604-6

◆ ◆ ◆

Všem čtenářům, jimž se líbí mé příběhy a doporučí je svým blízkým. Za svůj úspěch vděčím do značné míry vaší podpoře; děkuji vám, že se můj sen mohl stát skutečností.

POZNÁMKA AUTORA

Vítejte u *Legend první říše*, mé nejnovější fantasy série. Pokud jste ode mě ještě nic nečetli, ničeho se nebojte. Jedná se o novou sérii, a tak není třeba znát *Kroniky Riyria* nebo *Dobrodružství Riyria*, abyste si příběhy naplno vychutnali. V této knize vám také předem neprozradím nic z toho, co se bude dít dál, takže ani v tomto ohledu se nemusíte ničeho obávat. Tato série má být samostatnou vstupní branou do světa Elanu, a pokud si o něm budete chtít přečíst víc, čeká na vás dalších devět knih v šesti svazcích.

Pro ty, kteří knihy o Riyria četli, bych měl zmínit, že děj této série je zasazen do doby o tři tisíce let dříve než události zmiňované série. Možná si myslíte, že víte, jak První říše vznikla, nebo máte aspoň všeobecné povědomí o tom, co se tam dělo. Pokud jste ale mé knihy četli, jste si pravděpodobně také vědomi toho, že věci vždycky nejsou takové, jakými se jeví. Líčení událostí v knihách o Riyria není tak úplně přesné. Dějiny koneckonců píšou vítězové. V této sérii mohu uvést vše na pravou míru, a vy tak poznáte, jaká pravda se skrývá v mýtech a jaké lži v legendách.

Těm, kdo nejsou obeznámeni s mým stylem psaní, chci říct, že volím neobvyklý postup. Vždy dokončím celou sérii ještě předtím, než vyjde její první díl, a stejně tak je to i v tomto případě. Proč je to důležité? Mám pro to několik důvodů. Zaprvé mi to umožňuje proplétat dějové linky celým příběhem. Drobné zmínky, jež se zpočátku zdají nedůležité, při opětovném čtení obyčejně umožní lepší pochopení. To je možné právě díky tomu, že můžu jednotlivé detaily rozprostřít napříč celou dějovou linií.

Zadruhé, tento způsob psaní mně (i mým čtenářům) zaručí, že obsah všech knih skutečně směřuje ke konečnému rozuzlení. Velmi často se stává, že série zbloudí z cesty, a je otázka, zda se autorovi nakonec podaří všechno ukočírovat. Já si velmi vážím chvály, které se mi dostalo

za zakončení série *Dobrodružství Riyria*. Konec celé série byl uspokojivý hlavně zásluhou mé schopnosti dělat drobná vylepšení, přidávat postavy nebo posilovat základy příběhu v předchozích knihách, když mě při psaní pozdějších dílů napadlo něco zajímavého. A navíc se nemusím bát, že když mě přejede autobus nebo mě potká jiný nešťastný konec, nechám vás na holičkách a vy budete muset přemýšlet, jak celý příběh dopadne.

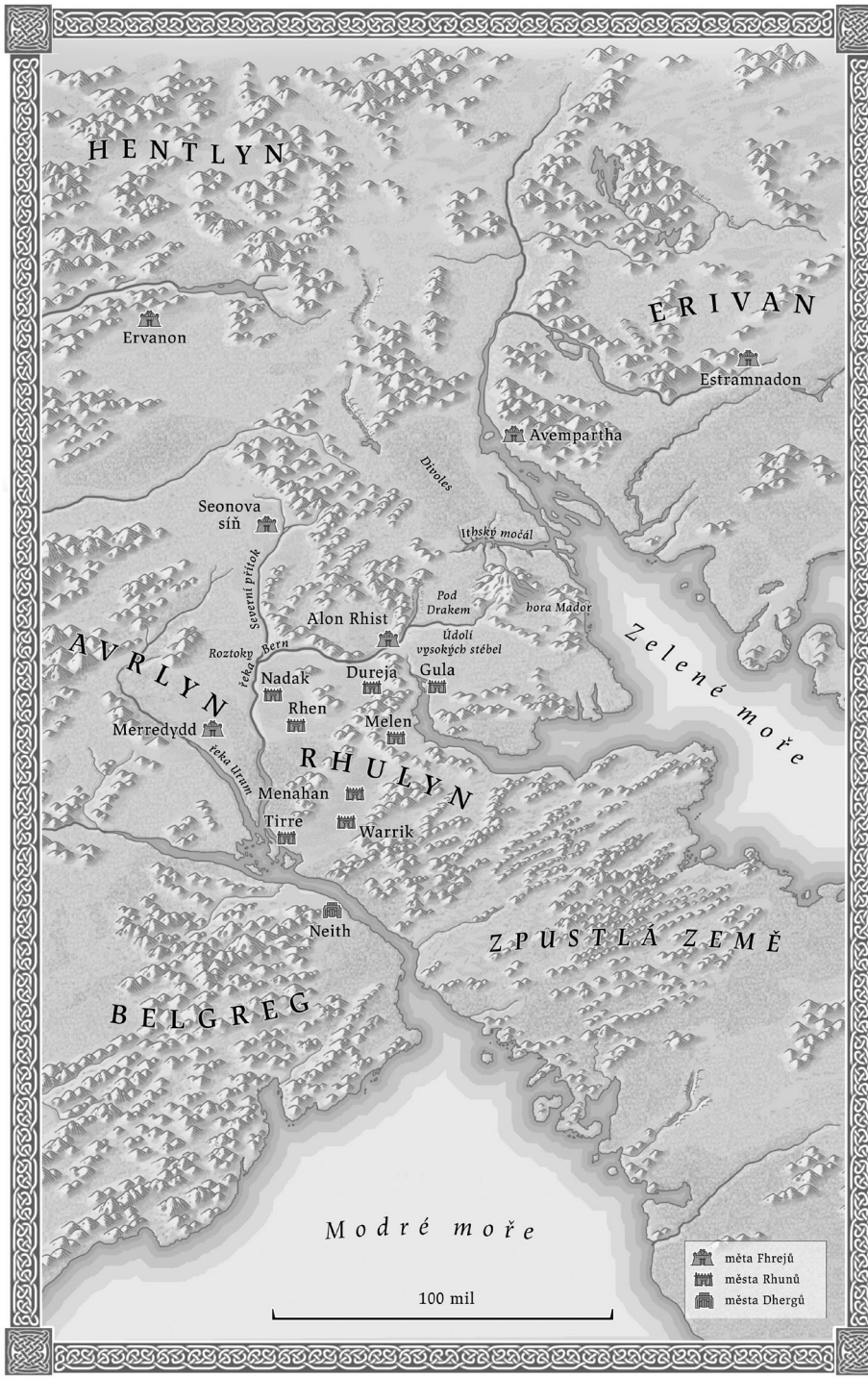
Zatřetí, když napíšu všechny knihy předem, můžu svůj příběh vyprávět, aniž by mě tížila omezení vyplývající z nakladatelských smluv či jiné obchodní záležitosti. Když jsem začínal psát tuto sérii, měla to být trilogie. Jak se ale děj začal rozvíjet, rozrostla se nejprve na čtyři díly, a nakonec je knih pět. Kdybych podepsal smlouvu hned po dokončení první knihy, byl bych možná nucen udělat několik těžkých rozhodnutí, aby se příběh vešel do škatulky, kterou mi určovala dojednaná smlouva. Bez takového omezení jsem však mohl vyprávět příběh tak, aby co nejlépe fungoval jako celek.

Začtvrté, když napíšu vždy celou sérii, odpadne mi stres z dodržení termínu. Přiznávám, že strašně nerad tvořím pod tlakem. Múza nepřijde vždycky na zavolání a já jsem opravdu rád, když mohu psát, aniž by vedle mě tikala časovaná bomba. Bez časových omezení odvedu nejlepší práci, protože kniha je hotová, když já řeknu, že je dopsaná, a nikoli když mi dojde čas.

V neposlední řadě tento způsob zaručí, že se k vám knihy dostanou včas. Čtenáře velice často frustruje, že si musí neustále lámat hlavu, kdy (nebo jestli vůbec) se objeví další díl série. Když jsou už všechny knihy napsané, podobné obavy odpadají. Jistě, nakladatelé se mohou zaobírat tím, kdy přesně mají konkrétní titul vydat, ale moje práce je hotová a já se můžu věnovat dalším projektům.

Na závěr bych chtěl všechny začínající autory upozornit na jednu věc – neberte to jako doporučení, abyste i vy ke svému psaní přistupovali stejně. Existuje spousta dobrých důvodů, proč většina skvělých sérií tímto způsobem nevzniká. Já tuto metodu používám, ale jsem tak trochu výjimka; zrovna já jsem díky ní sice schopen odvést kvalitní práci, ale pro ostatní by mohla znamenat celé roky zbytečně vynaloženého úsilí.

To je tedy na úvod víc než dost. Chtěl jsem vám jen poskytnout možnost krátce nahlédnout pod pokličku mého tvůrčího procesu, abyste zjistili, co můžete očekávat. Teď už otočte stránku, ťukněte na obrazovku nebo nastavte hlasitost – čekají na vás nová dobrodružství.

HENTLYN
ERIVAN
Ervanon
Estramnadon
Avempartha
Divoles
Seonova síň
Ithský močál
Severní přítok
Pod Drakem
hora Mador
Alon Rhist
Údolí vysokých stébel
Roztoky
řeka Bern
AVRLYN
Nadak
Dureja
Gula
Rhen
Merredydd
Melen
řeka Urum
RHULYN
Menahan
Tirre
Warrik
Neith
ZPUSTLÁ ZEMĚ
BELGREG
Zelené moře
Modré moře
města Fhrejů
města Rhunů
města Dhergů
100 mil

KAPITOLA PRVNÍ

O bozích a lidech

◆ ◆ ◆

V temných dobách před válkou se lidem říkalo Rhunové. Žili jsme v Rhunelandu neboli Rhulynu, jak se kdysi naše země nazývala. Jídla jsme měli málo, strachu však víc než dost.

Nejvíc ze všeho jsme se báli bohů žijících za řekou Bern, kam jsme nesměli. Většina lidí se domnívá, že naše spory s Fhreji začaly bitvou u Velkého brodu, avšak ve skutečnosti se datují od jednoho dne na počátku jara, kdy přes řeku Bern přešli dva muži.

Kniha Brin

V první chvíli pocítil Raithe nutkání se modlit. Klít, plakat, křičet nebo se modlit – to přece lidé v posledních minutách života dělají. Modlit se mu však připadalo vzhledem k tomu, že jeho problémem byl rozzlobený bůh necelých pět metrů od něj, poněkud absurdní. Shovívavost nepatřila k typickým vlastnostem bohů a tenhle vypadal, že se ho už už chystá zabít. Raithe ani jeho otec si nevšimli, že se k nim blíží. Voda z řek, které se kousek od nich stékaly, dělala takový hluk, že by přes něj nebyla slyšet ani projíždějící armáda. Tu by tam ale Raithe teď viděl raději.

Bůh oděný ve třpytivých šatech seděl na koni, doprovod mu dělali dva pěší sluhové. Byli to lidé, ale oděv měli stejně nápadný jako jejich pán. Všichni tři je v tichosti pozorovali.

„Hej!“ zavolal Raithe na otce.

Herkimer klečel u jelena a nožem mu páral břicho. Raithe trefil zvíře oštěpem do boku a s otcem ho pak skoro celé dopoledne pronásledovali. Herkimer měl svlečený vlněný leigh mor i košili, protože vyvrhování jelena byla hodně krvavá práce. „Co je?" vzhlédl otec.

Raithe pohodil hlavou k bohovi a otec upřel zrak na tři postavy. Oči starého muže se rozšířily údivem a z tváří mu zmizela barva.

Já věděl, *že to není dobrý nápad,* pomyslel si Raithe.

Otec se přitom ještě před chvílí tvářil zcela sebejistě a zdál se být naprosto přesvědčený, že překročení zakázané řeky jejich problémy vyřeší. Že si tím je naprosto jistý ale zmínil tolikrát, že to Raitheho přimělo k zamyšlení. Teď ten starý muž vypadal, jako by zapomněl, jak se dýchá. Herkimer otřel nůž o bok jelena, zastrčil si ho za opasek a vstal.

„Ehm…" začal Herkimer. Podíval se k napůl vykuchanému jelenovi a pak zase na boha. „Všechno je… v pořádku."

Na nic chytřejšího se nezmohl, tohle byla otcova velkolepá obhajoba jejich závažného zločinu v podobě proniknutí na božskou půdu. Raithe si nebyl jistý, jestli je zabití jednoho z jelenů náležejících božstvu rovněž přestupkem, ale předpokládal, že jim to situaci nijak neulehčí. Přestože Herkimer řekl, že je to *v pořádku*, jeho tvář vypovídala o něčem jiném. Raithemu se sevřel žaludek. Sám nevěděl, jaká slova vlastně od otce očekával, ale rozhodně něco víc, než co slyšel.

Boha to pochopitelně neuchlácholilo a i se svými služebníky na ně hleděl s rostoucí podrážděností.

Nacházeli se na kousíčku nechráněné louky, u níž se stékaly řeky Bern a Severní přítok. Na svahu kousek za nimi rostl hustý, bujný borový les. Dole u soutoku se rozkládala kamenitá pláž. Pod sněhově šedavou přikrývkou oblohy nebylo slyšet nic jiného než burácení řek. Před pouhými několika minutami Raithemu to místečko připadalo jako ráj. To ale bylo před chvílí.

Raithe se pomalu nadechl a připomněl si, že s bohy ani s tím, jak se tváří, nemá zkušenosti. Nikdy boha zblízka nepozoroval, nikdy neviděl uši ve tvaru bukového listí, oči modré jako nebe či vlasy jako roztavené zlato. Kůži měl bůh tak hladkou a zuby tak bílé, že nad tím zůstával rozum stát. Tato bytost nebyla zrozená ze země, ale ze vzduchu a světla.

Šat boha se vzdouval vánkem a na slunci se třpytil tak, že jeho nadpozemskou krásu ještě podtrhoval. Tvrdý, odsuzující pohled byl přesně tím výrazem, který by Raithe u nesmrtelné bytosti očekával.

Kůň ho překvapil ještě víc. Otec mu o podobných zvířatech vyprávěl, ale Raithe tomu až doteď nevěřil. Jeho táta měl ve zvyku si pravdu přikrášlovat a Raithe jeho pohádky poslouchal už přes dvacet let. Po několika sklenkách všem vyprávěl, že jediným švihnutím meče zabil pět mužů nebo že přinutil Severní vítr, aby se utišil. Čím starší Herkimer byl, tím košatější byly i jeho historky. Tahle báchorka se čtyřmi kopyty si ale právě teď Raitheho prohlížela velkýma lesklýma očima, a když kůň pohodil hlavou, Raitheho napadlo, jestli oři bohů náhodou nerozumějí lidské řeči.

„Ne, opravdu, všechno je v pořádku," zopakoval Raitheho otec – snad měl za to, že jeho geniální vysvětlení ti tři napoprvé neslyšeli. „Já tady smím být." Udělal krok vpřed a ukázal na medaili, která mu visela na koženém řemínku uprostřed špíny a borovicového jehličí, jež se mu přilepily na zpocenou hruď. Byl polonahý, ožehnutý od slunce a ruce měl až po lokty od krve, takže vypadal jako ztělesnění nějakého šíleného barbara. Ani Raithe by mu nic nevěřil.

„Vidíte tohle?" pokračoval otec. Od naleštěného kovu, který svíral v tlustých, rudých prstech, se odráželo polední slunce. „Bojoval jsem na vaší straně proti Gula-Rhunům v Údolí vysokých stébel. Vedl jsem si dobře. Tohle mi dal jeden fhrejský velitel. Říkal, že si zasloužím odměnu."

„Durejský klan," řekl bohovi ten vyšší ze dvou sloužících. V jeho tónu se mísilo zklamání se znechucením. Kolem krku měl bohatě zdobený stříbrný torques – stejný měl i druhý sluha. Ty šperky byly zřejmě symbolem jejich postavení.

Vytáhlý muž byl bezvousý, ale měl dlouhý nos, výrazné lícní kosti a malá, chytrá očka. Raithemu připomínal lasičku nebo lišku, a ani jedno z těch zvířat neměl rád. Odpuzovalo ho také, jak ten muž stál: byl shrbený, oči měl sklopené, ruce sepjaté. I týraní psi projevovali větší sebeúctu.

Co je to za lidi, že cestují s bohem?

„Je to tak. Jsem Herkimer, syn Hiemdalův, a tohle je můj syn Raithe."

„Porušili jste zákon," prohlásil sluha. I nosový tón jeho hlasu zněl tak, jak by mohla mluvit lasička.

„Ne, ne, tak to není. Vůbec ne."

Vrásky v otcově obličeji se prohloubily, rty se semkly. Zastavil se, dál už nešel, ale medaili stále držel před sebou jako nějaký talisman a v očích se mu zračila naděje. „Tohle je důkaz toho, co říkám, že jsem si vysloužil odměnu. Víte, já jsem si tak nějak myslel, že bychom" – ukázal směrem k Raithemu – „tady se synem mohli na tomhle kousku země žít." Mávl rukou směrem k louce. „Moc toho nepotřebujeme. Skoro nic, vážně. Víte, na naší straně řeky v Dureji není dobrá zem. Nemůžeme tam nic pěstovat, není tam co lovit."

Takový prosebný tón v otcově hlase Raithe ještě nikdy neslyšel. Nelíbilo se mu to.

„Tady být nesmíte." Tentokrát promluvil druhý sluha, téměř holohlavý. Stejně jako tomu, který měl obličej jako lasička, mu chyběly pořádné vousy, jako by jejich pěstování bylo něco, co se člověk musí naučit. Díky tomu, že neměl vousy, byl ale detailně vidět jeho naprosto kyselý výraz.

„Ale vy to nechápete. Já za vás *bojoval*. Já za vás *krvácel*. V boji za váš rod jsem přišel o *tři syny*. A byla mi slíbena odměna." Herkimer opět napřáhl ruku s medailí, ale bůh se na ni nepodíval. Hleděl někam za ně, pohled měl upřený na jakýsi vzdálený, s Herkimerovou promluvou nesouvisející bod.

Herkimer medaili pustil. „Jestli je problém tohle místo, přesuneme se. Mému synovi se dokonce víc líbilo jinde, na západ odtud. Tam bychom od vás byli dál. Bylo by to tak lepší?"

Přestože se na ně bůh stále ještě nepodíval, zdálo se, že je teď ještě podrážděnější. Konečně promluvil: „Uposlechnete mě."

Obyčejný hlas. To Raitheho zklamalo. Čekal, že bude znít jako hrom.

Bůh se poté obrátil na své sloužící a řekl jim něco v božském jazyce. Otec Raitheho pár slov v jejich řeči naučil. Nemluvil fhrejsky plynně, ale uměl toho dost, aby pochopil, že bůh nechce, aby na této straně řeky měli u sebe zbraně. O chviličku později jim vyšší ze sluhů přeložil vzkaz do rhunštiny. „Na západ od řeky Bern smějí vlastnit zbraně jen Fhrejové. Zahoďte ty vaše do řeky."

Herkimer pohlédl na jejich výzbroj složenou na hromadě u pařezu a rezignovaně řekl Raithemu: „Vezmi svůj oštěp a udělej, oč žádají."

„A ten meč, co ti visí na zádech," dodal vysoký sluha.

Herkimer vypadal otřeseně a ohlédl se přes rameno, jako by zapomněl, že tam ta zbraň je. Poté se otočil čelem k bohovi a ve fhrejském jazyce promluvil přímo na něj: *„To je můj rodinný meč. Ten zahodit nemůžu."*

Bůh se ušklíbl a odhalil přitom zuby.

„Přesto je to meč," trval na svém sluha.

Herkimer váhal jen na okamžik. „Dobrá, dobrá tedy. Vrátíme se hned zpátky přes řeku. Pojď, Raithe."

Bůh vydal nespokojený zvuk.

„Až se zbavíš toho meče," pronesl sluha.

Herkimer se do něj zabodl pohledem. „Tahle měděná zbraň je v mé rodině už celé generace."

„Pořád je to zbraň. Odhoď ji."

Herkimer vrhl postranní pohled na svého syna.

Přestože možná nebyl tím nejlepším otcem – tedy podle Raitheho určitě ne –, dokázal všem svým synům vštípit jedno: aby byli hrdí. A že sebeúcta plyne ze schopnosti se ubránit. Takové věci dodávají člověku důstojnost. V celé Dureji, v celém jejich rodu byl jeho otec jediným mužem, který uměl zacházet s mečem – s mečem s *kovovým* ostřím. Zbraň byla vyrobená z tepané mědi a matně se leskla barvou letního západu slunce. Podle pověstí tuto rodinnou cennost s krátkou čepelí vyrobil opravdový dhergský kovář. Ve srovnání s mečem, který patřil bohovi a jehož jílec byl zdobený spletitými rytinami a vykládaný drahokamy, byl ten Herkimerův z mědi ubohý. Přesto ho ale podle jeho zbraně každý poznal; v nepřátelských klanech byl známý jako Měděný meč, a bylo to obávané a uznávané jméno. Raitheho otec by se svého meče nikdy nevzdal.

Hučení řeky přerušil výkřik jestřába, který se nad nimi vznášel. Všichni dobře věděli, že ptáci ztělesňují různá znamení, a Raithe to jestřábí naříkání nad hlavou za žádné dobré znamení nepovažoval. V děsivé ozvěně ptačího křiku se jeho otec otočil k bohovi: „Ten meč ti dát nemůžu."

Raithe se musel usmát. Herkimer, syn Hiemdalův z rodu Durejanů, se tolik nepodřídí, a to dokonce ani bohovi.

Bůh sesedl z koně a menší ze sluhů zvíře převzal.

Raithe to celé pozoroval – nemohl jinak. Fascinovalo ho, jak jsou pohyby boha ladné, plynulé a sebejisté. Přestože jeho pohyby byly velice působivé, bůh samotný nijak fyzicky impozantní nebyl. Nebyl vysoký, rozložitý ani svalnatý. Raithe i jeho otec měli díky tomu, že se celý život oháněli kopím a štítem, široká ramena a silné paže. Bůh oproti nim vypadal křehce, jako by žil upoutaný na lůžko a museli ho krmit lžičkou. Kdyby byli Fhrejové lidé, Raithe by se vůbec nebál. Vzhledem k výškovému i váhovému nepoměru by se boji vyhnul, i kdyby k němu byl vyzván. Pustit se do tak neférového souboje by bylo kruté, a on krutý nebyl. Raitheho podíl této vlastnosti dostali do vínku jeho bratři.

„Vy mi nerozumíte." Herkimer se ještě jednou pokusil o vysvětlení. „Tenhle meč se předává z otce na syna –"

Bůh se vrhl vpřed, udeřil Raitheho otce do břicha a ten se zlomil v pase. Poté mu Fhrej jeho měděný meč odebral – když zbraň vytahoval z pochvy, ozvalo se tupé zaskřípání. Zatímco se Herkimer snažil popadnout dech, bůh zbraň s odporem zkoumal. Zavrtěl hlavou a otočil se k Herkimerovi zády, aby ten ubohý meč ukázal vysokému sluhovi. Ten se však společně s bohem zbrani nezačal vysmívat, ale polekaně sebou trhl. A právě díky výrazu toho lasiččího muže Raithe věděl, co přijde – sluha si totiž jako první všiml Herkimerovy reakce.

Raitheho otec vytáhl zpoza opasku stahovací nůž a vyrazil vpřed.

Tentokrát bůh nezklamal. S ohromující rychlostí se otočil a vrazil Herkimerovi měděnou čepel do prsou. Raitheho otec na meč naběhl, takže zbraň pronikla hluboko. Boj skončil dřív, než začal. Herkimer zalapal do dechu a s mečem stále zabodnutým v hrudi padl na zem.

Raithe vůbec nepřemýšlel. Kdyby byť jen na okamžik zaváhal, možná by to celé přehodnotil, ale měl v sobě z otcovy povahy víc, než se mu chtělo přiznat. Jelikož meč byl jedinou zbraní na dosah, vytáhl jej z otcova těla, vší silou se rozmáchl a švihl. Čekal, že Fhrejovi setne hlavu, ale meč jen prořízl vzduch, protože bůh uskočil. Když se Raithe rozmáchl podruhé, vytáhl bůh vlastní zbraň. Meč narazil na meč. Ozvalo se tupé cinknutí a Raithe ucítil, jak mu z rukou společně s velkým

kusem čepele zmizela i tíha. Když dokončil švih, z rodinné památky mu v ruce zbyl jen jílec – zbytek odletěl vzduchem pryč a přistál v trsu mladých borovic.

Bůh na něj hleděl se znechuceným úsměškem a pak promluvil božským jazykem: *„Nestálo to za to, abys pro to zemřel, nemám pravdu?“*

Poté znovu zdvihl meč a Raithe začal couvat.

Moc pomalu! Moc pomalu!

Jeho ústup byl marný. Byl mrtvý, to na základě dlouhých let výcviku ve zbrani už věděl. V krátké chvíli, než se toto poznání stane skutečností, měl možnost ohlédnout se za celým svým životem.

Nic jsem nedokázal, pomyslel si. V očekávání prudké bolesti se mu zaťaly svaly.

Bolest však nepřišla.

Raithe ztratil přehled o tom, co dělají sluhové – stejně jako bůh. Ani jeden z obou protivníků nečekal, že ten vysoký muž s lasiččí tváří udeří svého pána zezadu do hlavy kamenem z řeky velikým jako kulatý bochník chleba. Co se stalo, si Raithe uvědomil, až když se bůh svezl k zemi a v jeho zorném poli se objevil sluha s kamenem v ruce.

„Uteč,“ řekl Raithemu. „Při troše štěstí ho, až se probere, bude bolet hlava tak moc, že nás nebude pronásledovat.“

„Cos to udělal?“ vykřikl druhý sluha s vytřeštěnýma očima a táhl koně pryč.

„Uklidni se,“ nabádal ho sluha s kamenem v ruce.

Raithe pohlédl na otce, který tam ležel na zádech. Oči měl ještě otevřené, jako by pozoroval mraky. Raithe svého otce v životě mnohokrát proklínal. Herkimer zanedbával rodinu, rozeštvával vlastní syny a byl pryč, když Raitheho matka a sestra zemřely. V jistém smyslu a v mnoha ohledech otce nenáviděl, ale v tu chvíli tam viděl muže, který své syny naučil bojovat a nevzdávat se. Herkimer dělal s ohledem na to, co měl k dispozici, co mohl – musel však žít celý život uvězněný na neúrodné půdě, protože bohové měli vrtošivé požadavky. Raitheho otec nikdy nekradl, nepodváděl ani nedržel jazyk za zuby, když bylo třeba se ozvat. Byl to tvrdý, chladný muž, ale měl odvahu postavit se za sebe a za správnou věc. Raithe teď na zemi u svých nohou viděl ležet posledního člena rodiny.

V rukou cítil zlomený meč.

„Ne!“ vykřikl sluha, který držel koně, když Raithe zbytkem zubatého ostří podřízl bohovi hrdlo.

◆ ◆ ◆

Oba sluhové zmizeli, ten menší na koni a ten druhý za ním pěšky. Nyní se ten, který se ohnal po bohovi kamenem, vrátil. Když doběhl zpátky na louku, celý zpocený kroutil hlavou. „Meryl je pryč,“ řekl. „Není právě nejlepší jezdec, ale to ani nemusí, kůň cestu zpátky do Alon Rhistu zná.“ Když si všiml Raitheho, zarazil se. „Co to děláš?“

Raithe stál nad tělem boha. V rukou držel meč s hrotem přitisknutým ke krku boha. „Čekám. Jak dlouho to obyčejně trvá?“

„Jak dlouho trvá co?“

„Než vstane.“

„Je mrtvý. Mrtví obyčejně *nevstávají*,“ odpověděl sluha.

Raithe nechtěl z boha spustit oči, a tak se na sluhu, který se v předklonu snažil popadnout dech, odvážil pohlédnout jen na okamžik. „Co to povídáš?“

„Co to povídáš *ty*?“

„Já chci vědět, kolik máme času, než se probere. Když mu hlavu odříznu úplně, zůstane ležet déle?“

Sluha protočil panenky. „On se neprobere! Zabil jsi ho.“

„U Tetlininy zadnice, vždyť to je bůh. Bohové neumírají. Jsou nesmrtelní.“

„Ne tak docela,“ opravil ho sluha a k Raitheho údivu kopl do těla, které se téměř nepohnulo. Kopl ještě jednou a tentokrát se hlava otočila na stranu a Fhrejovi se na tvář nalepil písek. „Vidíš? Mrtvý. Žádný nesmrtelný. Není to bůh, jenom Fhrej. Ti umírají. Být dlouhověký a nesmrtelný je rozdíl. Nesmrtelnost znamená, že nemůžeš zemřít…, i kdybys chtěl. Ve skutečnosti jsou Fhrejové Rhunům podobní víc, než bychom si chtěli připustit.“

„Nejsme vůbec jako oni. Podívej se na něj.“ Raithe ukázal na ležícího Fhreje.

„No jistě,“ řekl na to sluha. „Je úplně jiný. Má jednu hlavu, chodí po dvou, má dvě ruce a deset prstů. Máš pravdu. Vůbec není jako my.“

Sluha pohlédl na tělo a povzdychl si. „Jmenoval se Shegon. Neuvěřitelně nadaný harfeník, co podváděl při kartách, a taky *brideeth eyn mer* – tedy chci říct…“ Sluha se odmlčel. „Ne, jinak se to říct nedá. Nebyl moc oblíbený a teď je mrtvý.“

Raithe se na něj podezíravě podíval.

Lže mi? Snaží se docílit, abych přestal být ostražitý?

„Mýlíš se,“ řekl Raithe naprosto přesvědčeně. „Viděl jsi někdy mrtvého Fhreje? Já ne. Můj otec taky ne. Nikdo, koho znám, nic takového neviděl. A Fhrejové nestárnou.“

„Ale ano, jenom hodně pomalu.“

Raithe zavrtěl hlavou. „Ne, nestárnou. Táta mi jednou říkal, že když byl ještě kluk, potkal Fhreje jménem Neason. A po čtyřiceti pěti letech se viděli znovu a Neason vypadal úplně stejně.“

„Samozřejmě že ano. Vždyť jsem ti právě řekl, že stárnou pomalu. Fhrejové můžou žít tisíce let. Čmelák žije jen pár měsíců. A čmelákovi se zase zdáš nesmrtelný ty.“

Raitheho to tak úplně nepřesvědčilo, ale vysvětlovalo by to tu krev. Nečekal, že se nějaká objeví. Když se na to teď díval zpětně, neměl na toho Fhreje vůbec zaútočit. Otec ho učil, aby se nepouštěl do boje, který nemůže vyhrát, a bojovat s nesmrtelným bohem do této kategorie rozhodně spadalo. Ale na druhé straně to byl právě jeho otec, kdo to celé způsobil.

Té krve je rozhodně spousta.

Pod bohem se vytvořila odporná louže, která zabarvila trávu i jeho třpytivé roucho. Na krku boha stále zela hluboká rána, ošklivá trhlina se zubatým okrajem, jež vypadala jako druhá ústa. Raithe čekal, že se rána nějak zázračně zhojí nebo jednoduše zmizí. Až by pak bůh vstal, měl by Raithe výhodu. Byl silný a dokázal překonat většinu Durejanů, což znamenalo, že uměl přemoci většinu lidí. Dokonce i otec si raději vždycky dobře rozmyslel, jestli chce syna rozzlobit.

Raithe pohlédl na Fhreje, jehož oči byly otevřené a obrácené v sloup. Rána na krku teď byla širší. Bůh – opravdový bůh – by nikdy nedopustil, aby do něj sluha kopal. „Dobrá, tak možná nejsou nesmrtelní.“ Uklidnil se a ustoupil o krok zpátky.

„Jmenuju se Malcolm,“ představil se sluha. „Ty jsi Raithe?“

„M-hm," potvrdil Raithe. Naposledy se podíval na Fhrejovu mrtvolu a pak si zastrčil zbraň posázenou drahokamy za opasek a zvedl otcovo tělo.

„Co to děláš?" zeptal se Malcolm.

„Tady ho pohřbít nemůžu. Řeky se rozvodní a zaplaví to tu."

„*Pohřbít*? Až se to dozvědí v Alon Rhistu, Fhrejové..." Zdálo se, že je mu z té představy špatně. „Musíme pryč."

„Tak běž."

Raithe odnesl svého otce na kopeček na louce a jemně ho položil na zem. Jako místo posledního odpočinku to nebylo nic moc, ale bude to muset stačit. Otočil se a uviděl, jak na něj sluha nevěřícně zírá. „Co je?"

Malcolm se rozesmál, pak zmlkl a vypadal zmateně. „Ty to nechápeš. Glyn je rychlý kůň a má výdrž jako vlk. Meryl bude v Alon Rhistu do setmění. Aby si zachránil život, všechno tam Instaryjům řekne. Vydají se za námi. Musíme vyrazit."

„Tak prosím," odpověděl mu Raithe. Sundal Herkimerovi medaili a pověsil si ji na krk. Pak otci zatlačil víčka. Nevzpomínal si, že by se někdy v životě dotkl jeho tváře.

„Ty musíš odjet taky."

„Až pohřbím otce."

„Ten Rhun je mrtvý."

Když to Raithe uslyšel, cukl sebou. „Byl to *člověk*."

„Rhun, člověk, to je jedno."

„Mně ne – a jemu taky ne." Raithe se vydal dolů k řece, jejíž břeh byl posetý tisíci kamenů nejrůznějších velikostí. Najít vhodné kameny nebyl problém, těžké bylo jen rozhodnout se, které vybrat.

Malcolm Raitheho sledoval s rukama v bok a v jeho výrazu se mísil úžas s hněvem. „To zabere spoustu hodin! Ztrácíš tu čas."

Raithe si dřepl a zvedl jeden kámen. Jeho povrch byl horký od slunce, ale spodní část byla vlhká, studená a pokrytá mokrým pískem. „Zaslouží si řádný pohřeb. On by pro mě udělal totéž." To se Raithemu zdálo paradoxní, protože otec jen zřídka dával najevo jakoukoli laskavost. Ale bylo to tak, Herkimer by se klidně postavil tváří v tvář smrti, aby zajistil, že jeho syn bude řádně pohřbený. „A kromě toho, máš vůbec představu, co se může stát s duší nepohřbeného těla?"

Muž na něj zmateně hleděl.

„Vrátí se jako man a bude tě strašit, protože jsi mu neprokázal patřičnou úctu. A manové umějí být pěkně zlomyslní." Raithe zdvihl další velký kámen v barvě písku a vydal se nahoru do svahu. „Můj otec dokázal být pěkný cul ještě zaživa. Nepotřebuju, aby mě pronásledoval do konce života."

„Ale –"

„Ale co?" Raithe položil kameny k otcovým ramenům. Nejprve si je chtěl rozvrhnout a pak teprve začít vršit pohřební hranici. „Tvůj otec to není. Nechci po tobě, abys tu zůstával."

„O to nejde."

„Tak *o co* jde?"

Sluha s odpovědí váhal a Raithe toho využil k tomu, aby se vrátil na břeh a hledal další kameny.

„Potřebuji tvoji pomoc," řekl muž nakonec.

Raithe si vybral velký kámen a nesl ho přitisknutý k břichu na kopec. „S čím?"

„Ty víš, jak... no, víš... jak přežít, chápeš." Sluha pohlédl na mrtvého jelena, na kterého se sneslo hejno much. „Umíš lovit, vařit a najít přístřešek, je to tak? Víš, které bobule se dají jíst, jaká zvířata si můžeš pohladit a před kterými je lepší utéct."

„Hladit si nemáš žádná zvířata."

„Vidíš? To je dobrý příklad, jak málo toho o takových věcech vím. O samotě bych za den za dva zemřel. Umrzl bych, zahynul při sesuvu půdy nebo by mě nějaké zvíře nabralo na parohy."

Raithe odložil kámen a vrátil se po svahu dolů. Oklepal si ruce od písku. „To dává smysl."

„Samozřejmě že to dává smysl. Já jsem soudný člověk. A kdybys byl soudný i ty, vyrazili bychom. Hned."

Raithe sebral další kámen. „Jestli si přesvědčený, že chceš zůstat se mnou, a zároveň tolik pospícháš, tak bys mi možná mohl trochu pomoct."

Muž pohlédl na velké kulaté kameny a povzdychl si. „Musíme používat ty velké?"

„Velké na základy, menší nahoru."

„Vypadá to, že jsi něco podobného už dělal."

„Tam, odkud pocházím, umírají lidé často, a kamenů máme dost." Raithe si otřel předloktím čelo a odhrnul si z něj husté tmavé vlasy. Rukávy vlněné spodní tuniky měl vyhrnuté. Jarní dny byly ještě chladné, ale z té práce se zpotil. Uvažoval, že si sundá leigh mor, ale zavrhl to. Pohřbívání otce by měl být nepříjemný úkol a dobrý syn by v takové chvíli měl něco pociťovat. Pokud je nejlepší pocit, kterého je schopen, že je to *nepohodlné*, bude tím muset vzít zavděk.

Malcolm donesl pár kamenů a položil je na zem, aby je Raithe mohl správně rozmístit. Zastavil se a otřel si ruce.

„Podívej, Malcolme," řekl Raithe, „musíš vybírat větší, jinak tu budeme věčně."

Malcolm se zamračil, ale vrátil se na břeh, sebral dva pořádné kameny a nesl je nahoru v podpaží jako dva melouny. V sandálech kráčel nejistě. Byly tenké a měly jediný pásek, takže se do těchto podmínek vůbec nehodily. Raitheho oblečení bylo ošuntělé – sešité z kusů vlny s několika kousky kůže, kterou sám vyčinil –, ale aspoň něco vydrželo.

Raithe hledal malý, hladký kámen a našel jej.

„Myslel jsem, že chceš větší kameny?" divil se Malcolm.

„Tenhle není na pohřební hranici." Raithe rozevřel otci pravou ruku a místo stahovacího nože mu do dlaně vložil oblázek. „Bude ho potřebovat, aby se dostal do Relu nebo Alysinu – nebo do Nifrelu, pokud si ani jeden z těch prvních dvou nezaslouží."

„Ach tak."

Když Raithe poskládal kolem těla z kamenů obrys, začal je vršit od nohou nahoru. Potom sebral otcův leigh mor, který stále ležel vedle mrtvého jelena, a přehodil ho Herkimerovi přes tvář. Po chvilce hledání v borovém porostu našel konec měděného meče. Přemýšlel, jestli má zbraň nechat u otce, ale bál se vykradačů hrobů. Otec kvůli té zničené čepeli zemřel, zasloužila si tedy, aby se o ni postaral.

Raithe se ještě jednou podíval na Fhreje. „Jsi si jistý, že opravdu nevstane?"

Malcolm se na něj ohlédl z místa, kde právě zvedal kámen. „Naprosto. Shegon *je* mrtvý."

Společně pak na rostoucí hranici navršili ještě asi tucet kamenů, než se Raithe zeptal: „Proč jsi s ním byl?“

Malcolm ukázal na svůj torques, jako by to nepotřebovalo další vysvětlení. Raithe byl trochu zmatený, ale pak si všiml, že nákrčník tvoří úplný kruh. Ten kovový prstenec nebyl na ozdobu, nebyl to vůbec šperk – byl to obojek.

Žádný sluha – otrok.

Když na hromadu navršili poslední kameny, slunce už bylo nízko. Malcolm se šel umýt do řeky a Raithe zatím zpíval smuteční píseň. Potom si přehodil otcův zlomený meč přes rameno, Fhrejův meč zastrčil za opasek a posbíral své i otcovy věci. Moc toho neměli: dřevěný štít, pytel s dobrým kladivovým kamenem, kožku z králíka, ze které si chtěl vyrobit váček, jakmile se vysuší, poslední kousek sýra, jednu přikrývku, o kterou se s otcem dělili, kamennou sekeru, otcův nůž a Raitheho kopí.

„Tak kam?“ zeptal se Malcolm. Tvář i vlasy měl zpocené. Jinak ale neměl nic, ani klacek seříznutý do špičky, kterým by se mohl bránit.

„Na, přehoď si přes rameno tu přikrývku. Pevně ji zavaž a vezmi si moje kopí.“

„Já s kopím neumím zacházet.“

„Není to nic složitého. Stačí namířit a bodnout.“

Raithe se rozhlédl. Vydat se domů byl nesmysl. To by šli východním směrem, blíž k Alon Rhistu. A rodinu už stejně neměl. Jeho klan by ho sice i tak přijal, ale vybudovat si nový život v Dureji by nešlo. Další možností bylo vyrazit dál na západ do nespoutané divočiny Avrlynu. To by se ale museli dostat přes řadu fhrejských osad u západních řek. Stejně jako Alon Rhist měla i tato opevněná sídla za úkol zajistit, aby se přes ně nikdo nedostal. Herkimer Raithemu o pevnostech Merredydd a Seonova síň říkal, ale nikdy mu nevysvětlil, kde se nacházejí. Kdyby byl sám, pravděpodobně by se jim dokázal vyhnout, ale v divočině by se mu samotnému stejně moc dobře nežilo. A vzít Malcolma s sebou by mu příliš nepomohlo. Podle toho, jak vypadal a co říkal, by bývalý otrok nepřežil v divočině ani rok.

„Přebrodíme se zpátky do Rhulynu, ale vydáme se na jih.“ Ukázal přes řeku na prudce se zvedající břeh porostlý stromy. „To je Půlměsíční

les, táhne se celé míle do všech stran. Není to právě nejbezpečnější místo, ale poskytne nám úkryt – a budeme se v něm moct schovat." Pohlédl na oblohu. „Je teprve začátek jara, ale mělo by se tam dát sehnat něco k jídlu a bude tam i nějaká zvěř."

„Co myslíš tím, že to není právě *nejbezpečnější místo*?"

„No, já sám jsem tam nikdy nebyl, ale něco jsem o tom slyšel."

„A co jsi slyšel?"

Raithe si utáhl opasek i popruh, který zajišťoval měděný meč, a potom pokrčil rameny. „Znáš to, taborové, raowové, lešijové a tak."

Malcolm na něj zíral. „Zákeřná zvířata?"

„No jo – to asi taky."

„To asi… *taky*?"

„Jasně, v tak velkém lese být musejí."

„Aha," hlesl Malcolm. Očima znepokojeně sledoval větev, která kolem nich rychle proplula po hladině. „Jak se dostaneme přes řeku?"

„Umíš plavat, ne?"

Malcolm vypadal ohromeně. „Z jednoho břehu na druhý je to tak tisíc stop."

„A taky je docela silný proud. Podle toho, jak dobře umíš plavat, nejspíš dorazíme na druhou stranu pár mil jižně odsud. Ale to je dobře. Bude pak těžší nás vystopovat."

„Řekl bych, že se to nemůže podařit," řekl Malcolm. Šklebil se a pořád ještě nespouštěl oči z řeky.

Bývalý Fhrejův otrok vypadal vyděšeně a Raithe to chápal. On se cítil úplně stejně, když ho Herkimer přinutil přeplavat řeku.

„Připravený?" zeptal se.

Malcolm stiskl rty. Kopí svíral tak pevně, až mu z toho zbělela kůže na rukou. „Uvědomuješ si, že ta voda je studená – je to tající sníh z hory Mador."

„Nejenom to," dodal Raithe. „Protože nás budou pronásledovat, nebudeme moct rozdělat oheň, až se dostaneme na druhou stranu."

Štíhlý muž s ostrým nosem a úzkýma očima se přinutil k úsměvu. „Výborně. Díky, žes mi to připomněl."

„Tak jdeš do toho?" zeptal se Raithe a vykročil k ledové vodě jako první.

„Musím říct, že tohle není zrovna můj typický den.“ Když vstoupil do řeky, jeho hlas střídavě stoupal a zase klesal o celou oktávu.

„A jak vypadá tvůj typický den?“ Když měl Raithe vodu už po kolena, zaťal zuby. Proud se mu obtáčel kolem nohou a tlačil na ně, nutil ho zarývat nohy do říčního koryta.

„Většinou jsem naléval víno.“

Raithe se zasmál. „No, tak tohle bude jiné.“

O chviličku později už oba muže strhl proud.

KAPITOLA DRUHÁ

Mystička

◆ ◆ ◆

Dahl Rhen byl travnatý pahorek u Půlměsíčního lesa, na němž se nacházel jeden dvorec z dřevěných klád a několik stovek hliněných kruhových domů s doškovou střechou, jež chránily hradby s dřevěnou konstrukcí. Když se ohlížím zpátky, uvědomuji si, že to bylo prosté, maličké sídlo, kde volně pobíhaly slepice i prasata, ale bylo to také místo, kde žil a vládl náčelník klanu Rhenů. A byl to můj domov.

Kniha Brin

Persefona znala v dahlu každého, takže kdokoli cizí jí byl hned nápadný, a ta dívka u brány vypadala ještě nezvykleji než většina cizích lidí. Tahle návštěvnice byla mladá, malá a štíhlá, měla chlapecké vzezření a nerovnoměrně střižené krátké vlasy. Persefona nedokázala říct, jestli má tvář opálenou od slunce, nebo je jenom špinavá, ale viděla, že jí obličej zdobí do detailů provedené tetování: jemné kudrlinky trnů se jí vinuly po tvářích a rámovaly oči i ústa. Díky tomu vzoru působila tajemně. Propůjčoval její tváři zároveň neustále tázavý i nesmírně vážný výraz. Na sobě měla špinavou pelerínu z narudlé vlny, vestu z kůže a kožešiny, sukni z vyčiněné kůže a podivný opasek. Persefona si nebyla jistá, ale měla za to, že je ze zvířecích zubů. Po dívčině boku ležela stočená do klubka bílá vlčice. Její bystré modré oči těkavě sledovaly každého, kdo se k nim přiblížil. Takových ale moc nebylo.

Dívka stála za branou do dahlu vedle Cobba, který sešel z pozorovatelny na hradbách a držel své kopí tak výhružně, jak jen dokázal, což v podstatě nebylo hrozivé vůbec. Obvykle měl za úkol krmit vepře a zařídit, aby se nedostali do obecní zahrady. Tuhle práci dřív zastávala osmiletá Thea Wedonová – a Cobb ji často nezvládal. Na hlídce u brány se střídala většina mužů. To ráno tam byl právě Cobb a stejně jako s prasaty měl potíže i tentokrát.

„Máme návštěvu, paní," řekl Persefoně a ukázal kopím na dívku. Kývl směrem k beranímu rohu, který měl uvázaný kolem krku, a zazubil se, jako by si to, že na něj zatroubil, zasloužilo pochvalu. Persefona musela uznat, že hlídání brány mu jde lépe než hlídání prasat. „Říká, že je mystička a že chce mluvit s náčelníkem."

Té dívence nemohlo být o moc víc než dvanáct, a přestože vypadala, jako že většinu života strávila v divočině, na mystičku byla moc mladá.

„Já jsem Persefona, paní dvorce." Čekala na nějaký náznak, že ji dívka pochopila. Když nic takového nepřišlo, dodala: „Jsem žena náčelníka Reglana. Můj muž je na lovu, ale můžeš si promluvit se mnou."

Dívka přikývla, ale dál mlčela. Jen tam stála, kousala se do spodního rtu a pokaždé, když se ozvalo kopnutí motyky, někdo křikl nebo dopadlo kladivo, se za zvukem ohlédla.

Když se Persefona podívala pozorněji, usoudila, že dívka je spíš podvyživená než hubená, a *špinavá* bylo slabé slovo. Ve vlasech měla zapíchané jehličí a nohy jí obalovaly škraloupy zaschlé hlíny. Na pažích měla modřiny, kolena měla odřená a její tvář opravdu *byla* špinavá, a ne opálená od slunce.

„Můžu ti nějak pomoct?"

„Co loví?" zeptala se dívka.

„Prosím?"

„Náčelník."

Persefona zaváhala. Toho dne se jí zatím dařilo nad tím příliš nepřemýšlet, zahnat tu hroznou událost někam do temného kouta, kam se znovu podívá, teprve až se její manžel vrátí. Dívčina otázka ale ten temný kout ozářila jasným světlem a Persefona měla co dělat, aby zachovala klid.

„Do toho ti nic není," vzpamatoval se Cobb a udělal skutečně výhružný krok vpřed. Pohrůžku nepředstavovalo kopí, na to v tu chvíli zapomněl a zůstalo svěšené u jeho boku, ale tón hlasu, který byl upřímně rozzlobený.

„Medvědici," odpověděla Persefona. Nadechla se a napřímila. „Straš-livou medvědici jménem Hnědá."

Dívka zamračeně přikývla.

„Ty ji znáš?" divila se Persefona.

„Ano, paní, Hnědá Grina je v lese proslulá. A nikdo ji nemá rád."

„Hnědá *Grina*?"

„Tak jí říkáme kvůli tomu, jak se na všechny a na všechno jízlivě dívá, neboli, jak se u nás říká, grýná. Viděla jsem dokonce, jak se šklebí na slunce, a kdo by neměl slunce rád?"

„Ta medvědice mi zabila syna," řekla Persefona. Ta slova z ní vyšla snáz, než čekala. Bylo to poprvé, co je vyslovila nahlas; z nějakého důvodu měla za to, že je nedokáže dostat přes rty.

„Zabila i Minninu rodinu," řekla dívka a pohlédla na vlčici. „Našla jsem ji v Půlměsíčním lese, stejně jako Tura našla mě. Vzala jsem Minnu k nám, očividně jsme sestry a členy rodiny nemůžeš nechat na holičkách. Tura si myslela totéž."

„Ty znáš Turu?"

„Vychovala mě."

Opasek ze zubů, vzory na obličeji, a dokonce i větrem ošlehaná jasanová hůl najednou začaly dávat smysl. Persefona si vzpomněla, že přesně takovou kdysi svírala v kostnatých rukách Tura. „Takže tě za námi poslala?"

Dávka zavrtěla hlavou. „Tura je mrtvá. Sama jsem ji zapálila."

„Co že jsi udělala?"

„Bylo to její přání, paní. Nelíbila se jí představa, že ji sežerou červi. Myslím, že chtěla někam odletět. Kdo by nechtěl?"

Persefona na dívku chvíli upřeně hleděla a pak řekla: *„Chápu,"* přestože to nechápala. Neměla tušení, co to všechno znamená, ale pak si uvědomila, že na tom nezáleží.

„Jak se jmenuješ?"

„Suri," odpověděla dívka.

„Dobře, Suri." Persefona pohlédla na vlčici. „Ráda bych tě pozvala dovnitř, ale máme v dahlu kuřata a prasata, takže – Minna se jmenuje? – dovnitř nemůže."

„Minna jim neublíží," řekla Suri uraženě a trošku rozzlobeně. Vytetované úponky kolem očí se přísně zkroutily.

„Vlci kuřata a prasata žerou."

Dívka se ušklíbla a založila si ruce na prsou. „Žerou i lidi, ale vidíš, že ti tady neokusuje nohu, nemám pravdu?"

Persefona se podívala na vlčici, která ležela na zemi stočená do klubíčka, neškodná jako ovčácký pes. „Vypadá hodně ochočeně. Co myslíš, Cobbe?"

Neschopný pasák vepřů, toho času nevalný strážce brány, jen pokrčil rameny.

„Tak dobře, ale dávej na ni pozor. Pokud na něco zaútočí, s velkou pravděpodobností ji někdo probodne kopím."

Persefona se vydala branou dovnitř jako první.

Suri ji následovala a zašeptala přitom: „Není to moc přívětivé místo, co, Minno? Zajímalo by mě, jak by se jim líbilo, kdybychom je my propíchli kopím, když přijdou do lesa a začnou lovit *naše* zvířata."

Jaro si dávalo na čas, všude kolem byl svět ještě bez barev – tráva byla hnědá, stromy bez listí a obloha šedivá, ale lidé z dahl Rhenu neotáleli. Každý měl už dlouhé zimy víc než dost a s prvním vlahým dnem toho roku obyvatelé dahlu pracovali venku. Chlapci Killianovi, kteří byli plní nahromaděné energie i uprostřed léta, seděli na prohýbající se kuželovité střeše jejich domku. Svazovali tam nové došky, aby jimi nahradili ty, které se přes zimu poničily. Sládek Bergin štípal dříví a přikládal do ohně pod káděmi s vřelou nasbíranou mízou. Další lidé pracovali na společné zahradě, která v tuto roční dobu vypadala jen jako ubohý bahnitý plácek, na němž od minulého podzimu zůstalo strniště připomínající sluncem vybělené kosti.

Cobb se vrátil na své stanoviště na hradbách a Persefona vedla Suri cestičkou vysypanou malými kamínky do dvorce uprostřed dahlu. Opět byl slyšet téměř zapomenutý zpěv ptáků a Persefona zahlédla na slunečné straně studny žluté a modré kvítí. Podle hvězd, ptáků i květin už bylo po zimě, ale na stinných místech se ještě držel sníh. Persefona

si přitáhla smuteční šátek blíž k tělu. Jaro bylo letos vybíravé. Nebylo tu pro každého.

Persefona se zastavila na otevřeném prostranství před schody do dvorce, aby se poklonila kamenné soše bohyně Mari. Suri ji se zájmem pozorovala a pak udělala totéž. Velké dveře do dvorce byly otevřené, takže do Reglanovy síně, která od podzimu vypadala spíš jako zakouřená dřevěná jeskyně, mohl pronikat sluneční svit. Dvanáct sloupů podpírajících střechu vždy uprostřed temné zimy osvětloval oheň, takže vypadaly jako ze zlata, ale ostré slunce odhalilo, že jsou staré a vyschlé. Jasné světlo odkrylo víc než jen sloupy: odložené boty, plášť pověšený na paroží jelení hlavy a pohár z beraního rohu, který se válel tam, kam dopadl, když ho před mnoha měsíci hodil Oswald po Sackettovi. Vyvýšená dřevěná podlaha kolem doutnajícího ohniště byla špinavá a zaprášená. Sluneční světlo dokázalo odhalit to, co stíny zrozené ze záře ohně skrývaly.

Věčný oheň v ohništi uprostřed místnosti hořel jen slabě a Habet, který měl za úkol ho udržovat, nikde nebyl. Persefona přiložila kousek dřeva a místnost se trochu rozjasnila. Přešla ke dvojici křesel u protější stěny – byla to jediná místa na sezení v místnosti – a posadila se na to vpravo.

Suri zůstala stát u dveří. Hleděla na trámy krovu zašpičatělé střechy, na nichž visely štíty bývalých náčelníků a trofeje jeleních, vlčích a medvědích hlav. Ušklíbla se, potom se podívala přes místnost na Persefonu a prohlížela si podlahu, jako by to bylo hluboké jezero a ona neuměla plavat. Potom dívka i vlčice s vypětím sil vešly dovnitř.

„Kolik je ti let, Suri?“ zeptala se Persefona, když se k ní dívka blížila síní.

„Nevím – možná čtrnáct.“ Suri odpověděla nepřítomně, pozornost stále věnovala krovům.

„Možná?“

„Jen hádám. Možná víc. Možná míň.“

„Ty to nevíš?“

„Záleží, jak dlouho jsem žila u crimbalů. Tura si byla docela jistá, že jsem malkin.“

„Cože? *Malkin*?“

Suri přikývla. „Když crimbal ukradne – víš, co je to crimbal, paní?“

Persefona zavrtěla hlavou.

Suri se nadechla a pohlédla na vlčici vedle sebe, jako by ty dvě měly nějaké tajemství. Potom začala vysvětlovat: „Crimbalové jsou lesní stvoření. Vlastně v lese nežijí, jenom tam přicházejí a zase odcházejí, chápeš? V Půlměsíčním lese je jich hodně, díky stromům je tam spousta průchodů. Přebývají v Nogu, hluboko pod zemí, kde mají velkolepé sály a pořádají hostiny. Tancují a veselí se tak, jak si ani neumíme představit. A když crimbal ukradne dítě, tak –"

„Oni kradou děti?"

„U Velké matky všeho, jistěže ano. A pořád. Nikdo neví proč. Prostě to tak mají, řekla bych. Každopádně, když tedy dítě ukradnou, odnesou ho do Nogu, a co se děje tam, to nikdo neví. Výjimečně se nějakému dítěti podaří odtamtud zmizet. Takovým dětem se říká malkinové. Nikdy už nejsou tak úplně v pořádku, protože každý, kdo strávil nějaký čas v Nogu, se navěky změní. Obyčejně jsou malkinové starší, bývá jim tak deset nebo dvanáct, ale mně se nějak podařilo odtamtud dostat, ještě než mi byl rok. A tehdy mě našla Tura."

„Jak ses odtamtud mohla dostat, když jsi ještě neuměla chodit?"

Suri, která v tu chvíli už měla za sebou větší část cesty, se na Persefonu podívala, jako by řekla něco úplně šíleného. „Jak to mám vědět, paní? Byla jsem ještě malička."

Persefona povytáhla obočí a přikývla. „Jistě," pronesla, ale jistá si byla jedině tím, že i tak nevinná otázka jako *Kolik je ti let?* není pro dívku s opaskem ze zubů a ochočenou vlčicí nic jednoduchého. „Dobře, Suri, a co tedy potřebuješ?"

„Co potřebuju, paní?" zeptala se dívka.

„Proč jsi tady?"

„Ach tak – přišla jsem povědět náčelníkovi, že zemřeme." Dívka ta slova pronesla rychle a s touž nenucenou lhostejností, jako by oznamovala, že večer zapadá slunce.

Persefona přimhouřila oči. „Prosím? Co jsi to říkala? Kdo zemře?"

„My všichni."

„Kdo my?"

„My." Dívka vypadala zmateně, ale tentokrát si Persefona nebyla jistá, jestli je to tím tetováním.

„Ty a já?“

Suri si povzdychla. „Ano – ty, já, ten legrační muž s rohem u brány, všichni.“

„Všichni v dahl Rhenu?“

Dívka si povzdychla znovu. „Nejen v dahl Rhenu – všude.“

Persefona se zasmála. „Chceš mi říct, že všechny živé bytosti zemřou? Protože to tak úplná novinka není.“

Suri se podívala na Minnu s prosebným výrazem v očích, jako by jí to vlčice mohla pomoci vysvětlit. „Ne *všechny* živé bytosti, jenom *lidé* – lidé jako ty a já.“

„Tím myslíš Rhuny? Že zemřou všichni *Rhunové*?“

Suri pokrčila rameny. „Asi ano.“

„Možná by ses měla kousek vrátit. Začni tím, kdy a jak se to stane.“

„Jak, to nevím… ale bude to brzy. Tuším, že by to mělo začít, než vyvrcholí léto. Rozhodně dřív, než přijde zima.“ Odmlčela se, chvíli přemýšlela a pak přikývla. „Ano, rozhodně dřív, než napadne sníh, a za rok touhle dobou to bude nejhorší. Bude to jako na ostří nože, jako uprostřed bouře.“

„Takže přijde bouře?“

Dívka zamrkala, svraštila čelo, zamračila se a zavrtěla hlavou. „Ne *opravdová* bouře, jenom nějaká zlá věc, i když…“ Pokrčila rameny. „Možná by to mohla být i bouře.“

„A ty vůbec netušíš, co to způsobí nebo proč se ta strašlivá věc uděje?“

„Ne, ani v nejmenším,“ potvrdila mystička, jako by něco takového nebylo vůbec důležité.

Persefona se v křesle opřela a pozorně si dívku prohlížela. Byl to smutný případ, sirotek, byla osamělá a vystrašená. „Proč tady *doopravdy* jsi, Suri? Máš hlad? Cítíš se teď sama, když je Tura mrtvá?“

Suri vypadala zmateně.

„To je v pořádku. Požádám někoho, aby ti našel místo, kde se vyspíš. Seženeme i nějaký chleba. Dala by sis chleba?“

Mystička chviličku přemýšlela. „Chleba bych si dala ráda.“

„A chtěla bys tady žít? Tady v dahlu?“

Suri vykulila oči a bojácně ustoupila o krok dozadu. Znovu pohlédla ke krovům a zavrtěla hlavou. „Ne, paní. Já bych tady *nikdy* nemohla

bydlet. Přišla jsem jen proto, že mi Tura řekla, abych to udělala, jestli někdy něco takového zjistím. *Jdi na kopec uprostřed velké louky u lesa a řekni, že chceš mluvit s náčelníkem.* Takhle mi to řekla. Ne že by se s tím v tuhle chvíli něco dalo dělat. Musíme si promluvit se stromy. Ty by nám mohly říct víc, ale ještě spí."

Persefona si povzdechla. Tohle nebylo jako mluvit s Turou, i když i ta byla svým způsobem výstřední.

Můžu počkat, až přijde Reglan. Ten by si s tím mohl vědět rady.

„Dobře, děkuji ti." Persefona vstala a usmála se. „Dohlédnu, abys dostala ten chleba, a můžeš to probrat s mým manželem, až se vrátí. Jestli chceš, můžeš počkat tady vevnitř." Když viděla, že dívka ustoupila o další krok dozadu, dodala: „Nebo venku na schodech."

Suri přikývla, otočila se a vydala se ven s vlčicí v patách.

Je tak hubená.

Persefona si byla jistá, že ta věštba je lest. Chytrá, ale to děvče to přehnalo. Měla zvolit něco jednoduchého, třeba že by předpověděla špatnou úrodu, horečky nebo sucho. Byla prostě moc mladá a nepromyslela si to. Po Tuřině smrti neměla šanci v lese sama přežít.

„Suri?" zastavila dívku Persefona. „Nikomu neřeknu, co jsi mi tu pověděla. Víš, o té smrti."

Dívka se otočila s rukou položenou na nejbližším ze tří dřevěných sloupů. „Proč?"

„Protože by to nepochopili. Mysleli by si, že lžeš."

„Já nelžu."

Persefona si povzdychla. *A taky tvrdohlavá.*

Suri udělala ještě pár kroků směrem ke dveřím, pak se ale zastavila a ještě jednou se otočila. „Nejsem Tura, ale vím, že přijde něco strašlivého. Jedinou nadějí pro nás je řídit se tím, co nám můžou říct stromy. Dívej se po listech, paní, dívej se po listech."

Přesně v tu chvíli se znovu ozval Cobbův roh.

◆ ◆ ◆

Jakmile Persefona vyšla ze dveří, věděla, že se stalo něco hrozného. Krumpáče a motyky ležely opuštěné v zahradách. Bratři Killianovi slezli ze střechy a lidé se hrnuli k bráně nebo padli na kolena a plakali.

Ti, co měli v očích slzy, přenášeli svou bolest na zmatené lidi kolem. Po slovech předávaných šeptem vždy následoval šok a vrtění hlavou. A potom pláč.

Persefona se připravila na to, že přijde bouře, jako by nad loukou viděla blížící se déšť. Přečkala už spoustu bouří. Celých dvacet let pomáhala svému muži vést jejich kmen. Zažila Dlouhou zimu a Velký hladomor, který přišel po ní. O prvního syna přišla při porodu, o druhého ji připravila nemoc a nedávno ztratila i toho jediného, který přežil do dospělosti. Mahn byl skvělý mladý muž, kterého však bohové ze záhadných důvodů nedokázali ochránit. Ať už se k nim skrz bránu dostane cokoli, přetrpí to, stejně jako přetrpěla všechno ostatní. Musí. Když ne kvůli sobě, tak kvůli svému klanu.

Obě křídla dřevěných vrat byla otevřená, ale výhled jí zakrývali lidé shromáždění na cestě. Několik jich vylezlo po žebříku, usadilo se na hradbách a ukazovalo přes zeď. Když Persefona došla na schody před dvorcem, dav se konečně rozestoupil a záhada byla odhalena.

Lovecká výprava byla zpět.

Vydalo se na ni osm mužů. Vrátilo se jich šest. Jeden na štítu.

Reglana nesli skrz bránu – po každé straně dva muži, před nimi kráčel Konniger. Rukáv košile měl utržený a omotaný kolem hlavy, na jedné straně rudý. Adler, který měl vždycky bystrý zrak, se vrátil jen s jedním okem. Hegnerovi zase zbyl místo pravé ruky jen krvavý pahýl.

Persefona ze schodů nesešla. Pohroma z nebes už dorazila až k ní a dál chodit nebylo třeba.

To, co ji zasáhlo nejvíc, nebyl šok z manželovy smrti, ale pocit, že je jí ta scéna tak povědomá. Přemýšlela, jestli nepřišla o rozum a znovu neprožívá to, co se stalo před třemi dny, když přinesli jejího syna. I on se vydal na loveckou výpravu a domů ho donesli. Vzpomněla si, že stála na tomtéž místě v tutéž denní dobu.

Tentokrát to ale není totéž.

Když se to stalo s Mahnem, stál jí po boku její muž. Držel ji za ruku a ona díky jeho síle dokázala zůstat stát. Vyzařoval z něj hněv, jeho prsty svíraly její dlaň příliš silně. Na druhý den Reglan odjel, aby syna pomstil.

Nosiči se přiblížili ke schodům. Zachmuřené tváře hleděly do země. Jen jediný člověk se odvážil na ni podívat. Za procesím se táhl dav.

„Vracíme ti manžela," řekl Konniger. „Reglan z rodu Montů, náčelník dahl Rhenu, dnes padl v bitvě."

Po těchto slovech dav ztichl. Praporky na dvorci nad Persefoninou hlavou pleskaly ve větru. Měla to přijmout tak, jak přijal její manžel smrt Mahna, jejich chlapce. Reglan tak učinil důstojně a s pochopením, zatímco jí drtil ruku. Persefona teď ale neměla komu stisknout ruku a pochopení jí úplně chybělo. Zeptala se jen: „A co ta medvědice?"

Konnigera to překvapilo. Neodpověděl hned. Chvíli váhal a zakrvácenou rukou si přejel po poraněné straně obličeje. „To nebyla medvědice. To, co jsme chtěli ulovit, je démon. Něco takového žádný člověk zabít nedokáže."

KAPITOLA TŘETÍ

Bohobijec

◆ ◆ ◆

Říkalo se mu Bohobijec. Poprvé jsme se o něm doslechli od obchodníků cestujících severní stezkou. Jeho pověst se šířila, avšak nikdo těm příběhům nevěřil, alespoň zpočátku ne. Až na mě.

Kniha Brin

Raithe měl rád pořádný oheň. Uklidňovalo ho to tančící světlo, vůně kouře i to, že měl tvář i hruď horké, ale zadek studený. V téhle dvojakosti i v tajemství mihotavých plamenů tušil hluboký smysl. Duch ohně promlouval prostřednictvím prskajících jisker a závanů dusivého kouře, ale význam toho, co sděloval, zůstával záhadou. Tak to bylo v přírodě se vším. Všechno k němu – ke všem lidem – promlouvalo jazykem, kterému rozuměl jen málokdo. Jaká tajemství se mohl dozvědět, kolik moudrosti získat a jaké hrůzy zjistit, kdyby jen věděl, co to všechno znamená!

„Jeden z mála duchů, se kterými vycházím," pronesl Raithe a přihodil do plamenů další větev.

„Který?" zeptal se Malcolm. Bývalý otrok, nyní Raitheho společník na útěku, seděl vedle něj. Oba byli usazení proti větru, aby na ně nešel dým. Měl plné ruce práce s rozvazováním přikrývky, kterou měl přehozenou přes tělo. Materiál byl dostatečně tenký, aby se na něm dal udělat uzel, a tak ho při chůzi nosil jako šerpu.

„Oheň," odpověděl Raithe a sáhl po další větvi z hromady, kterou nasbírali. Přelomil ji napůl a hodil dřevo do plamenů.

„Ty myslíš, že oheň je duch?"

Raithe zdvihl obočí. „Cože? Ty si myslíš, že je to démon?" Něco takového už slyšel, hlavně od jednoho souseda, který nechal oheň v kuchyni bez dozoru, když se šel vymočit do řeky, a když se vrátil, jeho chýše ze zvířecího trusu byla v plamenech. „Možná," přemýšlel Raithe. „Když je nespoutaný, má pěkně prudkou povahu, ale upřímně řečeno si nemyslím, že přivolat démona by bylo tak snadné. Rozhodně ne pro lidi, jako jsem já."

Malcolm na něj upřeně hleděl, což dělal často. Díky záři ohně měl oči ve stínu. Raithe nebyl moc hovorný a Malcolmův prázdný pohled ke konverzaci nijak nevybízel. Ten Fhrejův otrok musel žít úplně stranou od obyčejných lidí. Všechno, co mu Raithe řekl, ho překvapovalo.

„Můj otec vždycky říkával, že oheň je nebezpečný, jen když se nudí," pokračoval odhodlaně Raithe. „Když ho necháš o samotě, je z toho zklamaný a rozhodne se dělat špatnosti. Když chceš, aby byl oheň spokojený, je nejlepší nechat plameny olizovat jídlo a poslouchat vyprávění příběhů."

Malcolm ho stále sledoval. Tentokrát s napůl otevřenými ústy zamrkal.

Je unavený, usoudil Raithe. *Je mu zima, je sklíčený a hlavně vyděšený*. Vzhledem k jejich situaci to bylo všechno pochopitelné, i Raithe měl co dělat, aby se na to zvládl dívat optimisticky. *Nikdy bych neřekl, že les může být lakotnější než skalnaté pláně Dureje.*

Byla to jejich osmá noc v Půlměsíčním lese a okolní svět obřích stromů je stále ještě nepřijal. Lesem vedlo jen nemnoho pěšin, a tak byli nuceni prodírat se trnitým ostružiním a les jim k tomu všemu ještě odpíral vše krom té nejskrovnější obživy. Toho dne si pochutnali na šesti černých broucích velikosti nehtu na palci, sedmi larvách, které našli pod odlupující se kůrou, míze vytékající z listnatého stromu a hromádce borových šišek, jež museli opéct, aby se dostali k semínkům. U průzračného potoka se Raithe pokusil ulovit kopím nějaké ryby, zatímco se Malcolm snažil chytit je do ruky, ale po několika hodinách nezdarů to vzdali. Čekala je další noc o hladu.

Kvůli klenbě větvoví padla brzy tma a ti dva seděli bok po boku na malé mýtince pokryté hnědým kobercem z jehličí. Pozorovali oheň a naslouchali větru a vrzání stromů. Mohutné kmeny se kývaly, koruny zakrývaly oblohu a nedovolily, aby alespoň letmo zahlédli hvězdy. Kdyby Raithe na hvězdy viděl, dokázal by se zorientovat. Takhle uvězněný pod baldachýnem stromů si však připadal jako slepý a byl přesvědčený, že bloudí v kruhu.

„V Alon Rhistu se právě podává večerní jídlo," pronesl teskně Malcolm, když vytřepal přikrývku a zabalil se do ní. „Pravděpodobně zvěřina, pomalu pečená, aby byla měkká. Bude i sýr a nějaká drůbež, třeba koroptev nebo křepelka, a určitě i čerstvý chléb, zákusek – a samozřejmě také víno. Vsadil bych se, že právě teď jedí. Večerní jídla byla báječná." Vypadal jako někdo, kdo vzpomíná na ztracenou lásku. „Znáš vůbec ten pojem? Večerní jídlo znamená, že večer něco jíš." Při té vzpomínce si povzdechl. „Když jsem býval otrokem, účastnil jsem se toho speciálního rituálu pořád, ale teď už jsem, díky bohům, volný."

Teď pro změnu na Malcolma zíral Raithe.

„Omlouvám se. Jenom mám hlad."

Raithe zíral dál.

„Co?"

„Bil tě?" zeptal se Raithe.

„Kdo? Shegon?"

Raithe přikývl. „Protože jestli ano, chápu proč."

Malcolm se zamračil. „Ne, nebil mě. Fhrejové se k otrokům chovají dobře. Rozhodně líp než ty."

„Ty nejsi můj otrok."

„A při všem, co je mi svaté, jsem za to vděčný." Malcolm máváním odehnal pár černých broučků, kteří se mu slétli před obličejem. S teplejším počasím se začal objevovat hmyz, ale zase tak teplo ještě nebylo.

„Když byl ten Fhrej tak úžasný, tak proč jsi starouše Shegona praštil do hlavy?" zeptal se Raithe. Uvědomil si, že se na to měl zeptat už dávno, ale smrt otce, obavy, že je pronásledují, a neustálé hledání potravy všechny ostatní myšlenky vypudily.

Malcolm utrhl jednu hnědou jehličku, kterých tu byly miliony. Promnul ji mezi prsty a pokrčil rameny. „I otrok, se kterým je zacházeno

dobře, je raději pánem svého osudu. Viděl jsem příležitost a chopil jsem se jí. Všechno by bylo dobré, kdyby ses nepomátl. Shegona by to rozzlobilo, ale ne natolik, aby se obtěžoval nás pronásledovat – tak odhodlaný zase nebyl. Ale teď, když je mrtvý, je pomsta otázkou cti." Odmlčel se, pohlédl na Raitheho a zeptal se: „A co ty? Proč jsi to udělal?"

„Proč jsem ho zabil?"

Malcolm přikývl.

„Nevím. Neměl jsem to dělat. Když zabil mého otce, nepřemýšlel jsem. Jenom jsem jednal. Přesně tak, jak by to udělal Herkimer. Zvláštní je, že jsem nikdy jako on být nechtěl. Nechtěl jsem odejít z vesnice a bojovat ve válkách. Netoužil jsem po věhlasu a slávě. Po tom toužil on… on a moji bratři. Já bych byl spokojený, kdybych žil prostý život, měl manželku a pár dětí. Přesto se celé ty roky, kdy mě otec učil bojovat, nakonec projevily. Víš, jak to myslím?" Podíval se na Malcolma a pochopil, že neví. Tentokrát neměl v očích prázdný pohled, ale na druhou stranu také ani náznak pochopení. Durejan by mu rozuměl, ale Malcolm žil příliš dlouho s tím Fhrejem a už skoro ani nebyl člověk.

„Nemůžu to ospravedlnit jinak než říct, že jsem to udělal pro něj. To se od synů očekává, nemám pravdu? Že pomstí své otce. Alespoň v Dureji to tak je."

„Není to moc přívětivé místo, zdá se mi, tahle Dureja."

„Samé kameny a neúrodná hlína. Taky hodně ostré trávy. Což je úžasné, když jsi koza."

„A co lidé?"

„Krutí."

„Ty krutý nejsi."

Raithe zvedl obočí. „Vždyť mě ani můj lid neznáš. Klan Dureja je proslavený tím, že vychovává zpupné mizery, kteří radši pijou, než pracují, raději se perou, než mluví, a jsou příčinou všeho zla na světě."

„Kdybys byl tak strašný, jak říkáš, tak bys asi zabil Meryla i mě, vzal si koně a neobtěžoval se pohřbít otce."

Raithe rozhodil rukama. „Já jsem zvláštní. Pro svůj klan jsem zklamáním. Syn Měděného meče, který nikdy nebyl ve válce. V Dureji bojuje každý. Fhrejové shánějí válečníky a všichni Durejané se okamžitě hlásí. Tak si obstaráváme jídlo, protože my nejsme kozy. A když závidíš

kozám, tak to si rozhodně žiješ na vysoké noze, že?" Raithe se zamračil, hodil do ohně klacek a vzdychl. „Můj otec chtěl jenom kus slušné půdy. Přebrodit řeku byla první rozumná věc, kterou kdy udělal."

„Tvůj otec se choval nerozumně. Vláčel tě na místo, které jste měli zakázané – všichni rhunští náčelníci podepsali úmluvy, ve kterých se zavázali, že se budete držet na vlastním území."

„Shegon se ale taky choval nerozumně. Říct nám, abychom odešli, je jedna věc, ale chtít po muži, aby odhodil svůj meč, to přece nejde. V Alon Rhistu je meč možná běžná věc, ale na téhle straně řeky je to vzácnost."

„Zrovna to ale nerozumné nebylo. Porušit úmluvu je jedna věc, ale mít u toho zbraň je něco jako vyhlásit válku. Kdyby vás našla instaryjská hlídka, tebe i tvého otce by na místě zabila. Shegon byl však z kmene Asendwayrů a dával vám možnost uniknout. Nechat vám meč by ale bylo nezodpovědné. Kdybyste se stále zdržovali v té oblasti nebo se vrátili na místo a Instaryjové by vás našli, považovali by přítomnost ozbrojených mužů za vpád – možná by si mysleli, že vás poslali jako průzkumníky. Instaryjové by napochodovali do Rhulynu. To, co Shegon udělal, nebylo nerozumné, prokazoval vám tím laskavost."

Raithe o ničem takovém neměl ani tušení. A kéž by se to ani nedozvěděl.

„Není to jenom tvoje vina," dodal Malcolm smířlivěji. „Shegon ti to mohl vysvětlit lépe, ale Fhrejové nemají ve zvyku přesvědčovat o něčem ty, jež považují sotva za něco víc než zvířata."

„Stejně by to nic nezměnilo. Ten meč byl otcova pýcha, otázka cti. Byl jeho podstatou. Vzdát se ho by bylo totéž jako položit hlavu na špalek. Vlastně by to bylo ještě horší, zřekl by se tak své duše."

„A teď je jeho skvělý meč tvůj."

„I když za moc nestojí." Raithe vytáhl zlomený meč z pochvy a prohlížel si přeťaté ostří. „Shegonův meč ho přesekl, jako bych v ruce držel klacek, a přitom to byla nejlepší zbraň v celém našem klanu. Dědil se z otce na syna po dlouhé generace. Povídá se, že ho pro mého prapradědečka vyrobil jeden Dherg za to, že mu zachránil život." Raithe zasunul ulomený meč zpátky do pochvy. Potom se kousl do rtu a nadechl se. „Ještě jsem ti nepoděkoval."

„S tím se neobtěžuj, neprokázal jsem ti žádnou laskavost," ujistil ho Malcolm.

„Zemřel bych, kdybys nezasáhl."

Malcolm zvedl hlavu a zkoumavě na Raitheho hleděl. „Stejně zemřeš. Jenom předtím strávíš nějaký čas s prázdným žaludkem a bolavýma nohama. Ale když se na to podíváš z té lepší stránky, každý si tě bude pamatovat. Nestává se, že by někdo zabil boha a zůstalo to bez povšimnutí."

Plesk!

V temnotě za kruhem záře z ohně proťal noc hlasitý úder dřeva o dřevo. Nebylo to, jako když praskne větev, i když i to by je znepokojilo. Podobné zvuky už slyšeli, nocí se potulovala zvířata neznámé velikosti. Za zvuků lesa se nespalo dobře. Ale tohle bylo jiné. Nebylo to prasknutí, bylo to jako plesknutí, podivný dutý zvuk. Oba vyskočili. Společně zírali do šera a Raithe zatím přihodil do ohně další dřevo.

„Co to bylo?" ptal se šeptem Malcolm.

„Nevím," odpověděl Raithe také šeptem. „Mohlo to být cokoli."

„Co například?"

„Myslím, že nejhorší by byl raow."

„Nejhorší? Proč jsi musel začít od toho nejhoršího? Proč nemůžeme předpokládat, že to jen spadl nějaký strom?"

„Uklidni se. Nemyslím si, že to je raow. To bychom už někde zahlédli lidské kosti a taky bychom asi byli mrtví."

„No dobře, díky, to jsi mě tedy uklidnil. Co jiného by to mohlo být?"

Raithe se podíval někam za něj a usmál se. „Spadlý strom?"

Malcolm se ušklíbl. „Ale vážně…"

Raithe se rozhlédl po mechem porostlých kamenech a okolních stromech. „Lešijové?"

„A co jsou to lešijové?"

„Lesní duchové. Zřejmě nám jenom zakrývají cestu, abychom ráno nevěděli, kudy jít. Jsou zlomyslní, ale pro dospělé muže většinou nejsou nebezpeční."

Malcolm poodešel od ohně, protože ten se s přiloženým dřevem víc rozhořel. Dílem pochybovačně a dílem s nadějí se oba muži střetli pohledem.